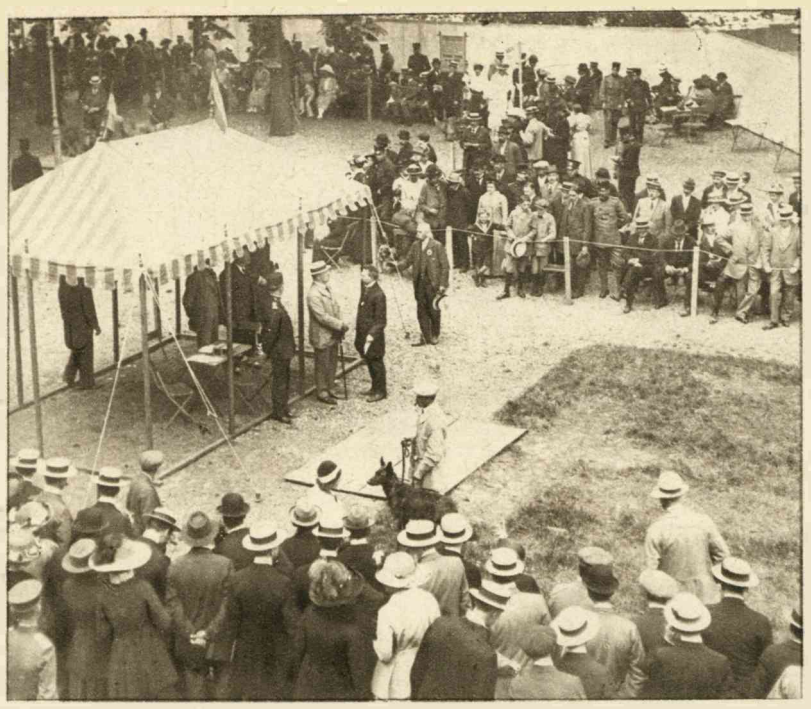


Open klasse: Whippets. De Teven: Siegerin Fly von der Hallerhule en Damsel Fly Elaphros en de reu Golden Fly Elaphros.



Een curiositeit: de Griffon Bruxellois, die te koop was voor f 3000.—



DE HONDENTENTOONSTELLING TE 'S-GRAVENHAGE.

In den Dierentuin te 's-Gravenhage is er op Zondag 6 Juni een Hondententoonstelling gehouden met speciale medewerking van de Nederlandsch-Duitsche Doggenclub en de Nederl. Vereeniging voor Duitsche Herdershonden. De tentoonstelling werd ook vereerd met een bezoek van Z. K. H. Prins Hendrik, die na een bezoek aan de groote zaal gebracht te hebben, ook een kijkje nam in de verschillende keurings-ringen. Onze foto stelt voor: Prins Hendrik in den ring voor de Duitsche Herdershonden in gesprek met den keurmeester Th. Bömelburg. Bij den Prins staat Kapt. Jhr. Meyer.



Niet gestroomde Boxers. 1e prijs Jeugdklasse „Victoria's Aramis", eig.: Mevrouw v. d. Broek d'Obrenan, Den Haag.



Chow-Chows. Johny. Twee 1e prijzen, eig. Mr. E. F. Sick.

boven op is. Een man, die zijn schaapjes op het droge heeft. Een man, die er warmpjes inzit. Een man, die zijn kost voor het kauwen heeft. Een man .... een man .... Wat let me. Wat let me ...."

Hij leek ten prooi aan een aanval van het delirium tremens. Zijn oogen glommen als spionnen in het zonlicht, zijn handen gebaarden krampachtig. De arme vrouw, bij wier vele emoties door zijn woorden thans ook nog die van grootheidswaanzin was gevoegd, stotterde als een .... als een stotteraar, in één woord. Vaag zweefden haar door den ontwrichten geest oude verhalen van arme lieden, die de honderdduizend getrokken hadden en op de plaats doodgebleven waren van blijdschap; van sukkelaars, die bij het vernemen dat een erfenis hun onmiddellijk beschoren was, door waanzin waren aangegrepen. Zij dacht aan een dwangbuis, koudwater-compressen, bloedzuigers, kinadroppels, ja zelfs, met permissie, aan een lavement voor den armen echtgenoot. (Den „patiënt" noemde zij hem reeds in gedachten).

Allengs kwam mijnheer Loofsma echter tot een weinig kalmte, en al spoedig was hij nu in staat een verstaanbaar relaas van het gebeurde te geven. Het bleek nu, dat hij aan zijn kantoor het bezoek van een notaris ontvangen had, bij welk bezoek gebleken was, dat een overleden bloedverwant hem de somma van vierhonderd, zegge vierhonderd gulden had nagelaten.

„En hèb je ze al?" viel mevrouw hier in.

„Of ik!" juichte mijnheer, en tastte naar zijn binnenzak. Daar zijn beven reeds aanmerkelijk bedaard was, kwam hij ook werkelijk daar terecht na niet langer dan eenige minuten slechts in de armsgaten verward te zijn geweest. Hij haalde een aantal banknoten te voorschijn, en spreidde deze voor de verbaasde vrouw uit; hij las de nummers voor, en den heelen tekst tenslotte; zij telde de hooge nummers op, en galmde luid de schier onuitsprekelijke uitkomsten, en het was een wilde extase die zich daar uitte in de kleine huiskamer der familie Loofsma.

„Nu kunnen we al onze schuld betalen," jubelde Mijnheer.

„O, o, hoe is het gosmogelijk," zong mevrouw.

„Geen kwitanties meer", cursiveerde hij.

„Geen hartkloppingen meer!" deed zij schier ijlend.

„Neen," beaamde hij.

„Geen duizelingen meer!"

„Neen."

„Geen schande en geen vroegtijdige dood van de oppe zenuwen." — „Neen, neen."

Zoo ging het nog een tijd verder met de door haar in sopraantoon jubelend gezongen opsomming van al het leed dat door de erfenis was afgeweerd, waartegenin zijn basstem dan telkens een donderend „neen" herhaalde, tot ten



P. W. RANIE.



M. TONKES.

De heer P. W. RANIE, procuratiehouder bij de firma A. R. Bunge & Co. te Amsterdam, herdacht op 1 Juni j.l. den dag waarop hij voor 40 jaar bij deze firma in dienst trad. — Woensdag 8 Juni herdacht de heer M. TONKES te Amsterdam, den dag waarop hij voor 40 jaar bij de firma Bensdorp & Co. aldaar in dienst trad.

slotte beide stemmen zich paarden tot een ontroerend unisono vibreerend van een beduidende temperatuurverhooging.

Dien middag aten ze nauwelijks van nerveusheid, de kop thee en de sigaar na het eten vielen niet meer, gelijk vroeger, in de goede aarde van den zoeten, innerlijken vrede. Vele uren lagen de echtelieden te koewaken in het gemeenschappelijk bed, en toen de slaap eindelijk hun vermoeide geesten bevangen kwam, bleven de echtelieden niet gespaard van een gecompliceerd weefsel van droomen, waarin onuitspreekbaar lange cijfers van bankpapier en gouden hoornen van overvloed schering en inslag waren.

Een week was verloopen. Alle kwitanties waren betaald. De slager, de groenteboer, de apotheker, de melkboer, de bakker, de huisbaas, de .... de .... in één woord, iedereen was betaald. Sommigen der gefolterde loopers, tot dan toe onveranderlijk bezworen met: „Een volgenden keer," en „ik kom het wel eens aanreiken," konden hun oogen niet gelooven, toen mevrouw Loofsma betaalde, in haar geheel, zonder aarzeling of uitvluchten; enkelen waren zoo zeer onthutst bij den ongewonen aanblik van contant geld in de hand der arme vrouw, dat zij aan een misdaad — inbraak met moord, of lage afpersing — geloofden, en het aldus met bloed bekleefde geld nauwelijks durfden aannemen. Er werd niet meer dan hoognoodig gebeld, — voor de boodschappen, een doodenkele bezoeker, en de man die gasmeter of waterleiding kwam opnemen. De reken-séances hadden niet meer plaats; mevrouw kon, nu eenmaal de oude rekening schoon was, van het salarisje van haren echtgenoot rondkomen! Hunne overspannen zenuwen waren in dit voor hun zoo nieuwe, rustige leven tot kalmte geraakt, en alles zou voortreffelijk en dierbaar zijn geweest, indien .... ja indien de mensch nu eenmaal eens niet de rare, ontoerekenbare kwibus was die hij is: de echtelieden Loofsma, bijkans hun geheele leven lang gewoon, een wereld van energie en sluwheid te verspillen aan het rekenen, wikken, wegen, om het eene gat z.g. te stoppen met het andere; deze brave lieden, als het ware opgegroeid te midden van duizelingwekkend diepe reken-problemen, en, verslaafd daaraan als aan een boeiend gezelschapsspel, elk uur benuttend om die onontwarbare rebussen tot oplossing te brengen, — deze menschen voelden zich vreemd en ongelukkig nu deze levenstaak hun ontnomen werd. Hun bestaan leek hun na de erfenis dan ook volkomen doelloos toe. Zij verkwijnden. In een paar maanden vielen ze per hoofd vele kilo's af, ze verveelden zich nameloos. En wat ware van deze klimmende narigheid het einde geweest, wanneer mevrouw niet bijtijds de ellende gekeerd had, en den slager een nierstuk had besteld, dat, haar gewone budget te boven gaand, moest worden „opgeschreven". Welnu, dit nierstuk bleek de hoeksteen en het fundament van een nieuwe reeks van schulden, en voor er een half jaar voorbij was, had het leven der Loofsma's wederom een doel gekregen: als te voren benutten zij weer elk beschikbaar uur om de zware rekenstukken van hun schulden op te lossen. De oude toestand was weder ingetreden: de onbetaalde kwitantie was niet meer van de lucht. Hun speciaal in deze richting getrainde geesten hadden hun geliefde taak weer hervat: hun levenstaak.



HET VROUWENKIESRECHT IN DENEMARKEN.

De heer H. Borregaard, consul-generaal van Denemarken, thans tijdelijk belast met het beheer van de Deensche legatie, in den Haag, ontvangt ten zijnen huize Nederlandsche kiesrechtvrouwen, die hun gelukwenschen komen aanbieden met het heuglijk feit, dat de Deensche grondwet werd bekrachtigd, waarbij aan de Deensche vrouwen het algemeen kiesrecht wordt verleend. Van l. n. r. voorste rij: mevr. van Balen-Klaar, vice-pres. van de Vereen. v. Vrouwenkiesrecht; de heer H. Borregaard, consul; mevr. Borregaard-Tjaden-Emmen; mevr. J. Goudsmit-Goudsmit; mej. E. van der Hoeven. Achterste rij: mej. C. Meyer; jonkvr. S. Wichers; mevr. C. Mulder v. d. Graaf de Bruyn; mej. Borregaard, (dochter v. d. consul); mej. M. G. Kramers; mevr. J. van Diesen-Oberink.



PROF. DR. J. VERDAM,

hoogleeraar in de Nederl. Taal en Middelnederlandsch te Leiden, die 22 Januari j.l. zijn 70sten verjaardag vierde, zal aan het eind van den loopenden cursus zijn ambt als zoodanig neerleggen.